

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473097344.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

Men inden han når det smukke Dalarna, passerer han dets modsætning: *Sala* (XV), en skønhedsforladt flække. Nogle børn havde lavet sig en lille have af tørre pinde, der betød rose og geranium; »ak ja! vi store voxne Mennesker vi lege jo ligesaadan, lave os en Have med Kjærlighedens Rose og Venskabets Geranium, vi vande dem med vore Taarer og med vort Hjerteblod - og dog er og bliver det tørre Pinde, uden Rod.« En besk undsigelse af hans faste forbundsfælle og støtte, fantasien. Kærlighedsrosen, der før lå formuldet, er nu yderligere reduceret til en indbildning. Venskaberne, i kraft af hvilke han drager fra sted til sted, beror på 151 en illusion. Mennesket er så ene som den enlige butiksvend i denne gudsforladte mineby. Rundturen ender på kirkegården, hvor alle livstegn og mindelser er udslettet lige til indskrifterne på ligstenene. Solen synker, det er det absolutte nulpunkt.